

РЕШЕНИЕ

№ 5735

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2996** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по подадена жалба от [фирма], против частта от издадения от орган по приходите при ТД на НАП – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/27.06.2012 г., потвърдена с Решение № 17/07.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С..

В съдебното заседание жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата, не ангажира нови доказателства и заявява претенция за присъждане на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки мотивите, изложени в решението от 07.01.2013 г. Желает юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа страна.

Процесната ревизия на [фирма] повторна и е възложена в изпълнение на Решение № 2338/22.12.2011 г. на директора на Дирекция „О.” – С., с което е отменен предходен РА № [ЕГН]/05.07.2011 г. След приключването на производството е съставен от екипа ревизионен доклад (л. 110 от делото), въз основа на който е издаден оспореният РА № [ЕГН]/27.06.2012 г. (л.89), отменен, съответно изменен в една част с решението на директора на Дирекция „ОДОП” – С. и потвърден в частта на установените резултати по ЗДДС, за данъчните периоди: м. 08.2007 г.; 01.12.2008 г. – 31.01.2009 г.. С потвърдената част от ревизионния акт е отказано да бъде признато право на данъчен кредит по издадени фактури, както следва: [фирма] – фактура № 124/31.08.2007 г.

(ДО – 25 000 лв. и ДДС – 5 000 лв.), с предмет: „услуги“; [фирма] – фактура № 196/31.08.2009 г. (ДО – 15 000 лв. и ДДС – 3 000 лв.) с предмет: „услуги по договор“; [фирма] - фактура № 159/29.12.2008 г. (ДО – 27 500 лв. и ДДС - 5 500 лв.); фактура № 185/08.01.2009 г. (ДО – 5 500 лв. и ДДС – 1 100 лв.) с предмет: ”услуга по договор”, с общ размер на начисления ДДС – 19 700 лв. В резултат на непризнатия данъчен кредит по фактурите от „Б. трейд” и „И.”, на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 ЗКПО е увеличен финансовият резултат на дружеството – жалбоподател за 2007 г., със сумата от общо 40 000 лева, представляваща осчетоводени по с/ка „601” разходи за реклама и услуги по договор.

Констатациите за липса на реални доставки по споменатите данъчни фактури произтичат от това, че:

1. [фирма] не е било намерено, за да бъде извършена насрещна проверка в счетоводството му. От жалбоподателя са представени: договор от 06.08.2007 г. с предмет „заснемане на продукти, обработка на снимки на хартиен носител и поместване на снимки в уеб-сайт на възложителя, дизайн на хартиен каталог и поместване на информация и снимки в уеб-сайт на поръчителя”; приемо-предавателен протокол от 31.08.2007 г. и CD, включващ 2 485 файла, разпределени в 92 папки, като в протокола е документирано предаване на: снимки (в обработен и в необработен вид) на продукти на [фирма] и дизайн на хартиен каталог.

2. [фирма] не е представило изисканите от него документи, вкл. и процесната фактура № 196/31.08.2009 г., тъй като не ги притежава, а проверката в системата на НАП е установила, че тази фактура не е декларирана в съответния данъчен период.

3. [фирма] – договор от 19.12.2008 г. с предмет: „представяне и разпространяване на рекламни материали на възложителя в 24 града на територията на Б.”; 7 бр. D. и 1 бр. CD, включващи общо 5 341 файла, разпределени в 389 папки; счетоводни сметки 4532, 411, 501, 703, 455; оборотни ведомости; СД и дневници продажби; свидетелство за регистрация на фискално устройство; копия на трудови договори; разчетно-платежни ведомости и уведомления по чл.62, ал. 4 КТ.

Заключенията на ревизиращите са обобщени от ответника с решението, като е прието, че: А/ по фактурите от „И.” и „Б. Т.” (относно договора от 19.12.2008 г.) не са представени необходимите доказателства за фактическото изпълнение на документираните доставки на услуги; понеже не са извършени проверки на място на счетоводните документи, не е установено, че фактурираните доставки са отразени по съответния начин и ред; дружествата не са имали назначени/наети лица за осъществяване на процесните услуги; след като няма доказателства за реални доставки на услуги, относно задължението за корпоративен данък са относими разпоредбите на чл. 16, ал. 1, ал. 2, т. 4 ЗКПО, поради което извършеното с РА увеличение на финансовия резултат за 2007 г. и определянето на допълнителен корпоративен данък е правилно и законосъобразно; Б/ по фактурите от „С. Е.” – фактури №№: 159/29.12.2008 г.; 185/08.01.2009 г. не се доказва извършване на доставка, по смисъла на чл. 9 ЗДДС и правото на данъчен кредит следва да бъде отказано, на основание чл. 68, ал. 1, т.1 от с.з, защото: относно фактическото изпълнение на доставките по договора от 29.12.2008 г. с предмет: разпространение на рекламни материали на възложителя ”Б. Б.” в 24 града, няма представени доказателства; не става ясно, в кои точно градове е бил рекламиран и разпространяван каталогът на „Б. Б.”; не е установено, кога са извършени посещенията в съответните градове и от кои лица; не са представени доказателства за реалното разпространение

на рекламните материали – заповеди за командировка, пътни листа за извършен транспорт и др.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, въз основа на доказателствата приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, след като е подадена в срок и е насочена срещу потвърдената от ответника част от ревизионният акт.

Жалбата е неоснователна. Същата съдържа общи твърдения, които не са подкрепени с конкретни доказателства.

Съдът приема, че ревизиращите органи са изпълнили задължението си за обективно, пълно и всестранно изследване на всички, релевантни за случая факти и обстоятелства. В контекста на Решение на С. от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 те надлежно са установили обективните обстоятелства, предвид подробно анализиранияте документи, въз основа на които може да бъде направено обосновано заключение, че дружеството – жалбоподател е било наясно с невъзможността, именно издателите на данъчните фактури да извършват услугите, тъй като не са разполагали с ресурси за това. Цитираното решение на С., като и практиката на Съда по приложението на Директива 2006/112/ЕО сочат, че в основата на отговорите на отправени преюдициални въпроси стои условието, „да са изпълнени предвидените в директивата процесуални и материалноправни основания за упражняването на правото на приспадане, и в частност условието, данъчнозадълженото лице да притежава фактура, която удостоверява действителното извършване на доставката...” - § 52 от решението, от 21.06.2012 г. Единствено наличието на данъчна фактура, която отговаря на изискванията за форма, отразена е в счетоводството и по нея е извършено плащане на данъчната основа и на ДДС, не е достатъчно да обуслови възникване на правото на приспадане на данъчния кредит. В процесния случай, по отношение „И.” и „Б. Т.” не е доказано съответното счетоводно отразяване на фактурите, а тази, издадена от „И.” дори не е била декларирана с подадена СД по ЗДДС за съответния данъчен период. От обслужващата счетоводна къща е било заявено, че документи, относно фактурираната доставка не са налични.

Характерът на ДДС и изискванията, обуславящи възникване правото на приспадане изискват да бъде установено по несъмнен начин, че именно издателят на данъчната фактура е субектът, който е разполагал с възможности да извърши договорената услуга. В условията на насрещно доказване оспорващото дружество не опроверга констатациите на ревизиращите и доводите на ответника. Не бе доказано, че именно [фирма] е изпълнило задълженията по договора от 29.12.2008 г. да заснеме и обработи снимки, които да публикува в уеб-сайт на възложителя, да изработи дизайн на хартиен каталог и пр. Наличието само на приемо – предавателен протокол, който сам по себе си не се ползва с материална доказателствена сила, като частен документ, не представлява несъмнено доказателство за горното, след като не е установено напр., счетоводно отразяване на разходи за изработване на рекламните материали, формиране себестойността и отчетени приходи от продажбата им. Същите аргументи са относими и за издадените от „С. Е.” фактури.

След като не е доказано реално извършване на договорените доставки на услуги, следва да се приеме, че жалбоподателят не е направил начислените разходи за тях, поради което правилно, на основание чл. 16, ал. 2, т. 4 ЗКПО е увеличен финансовият резултат за 2007 г., със сумата от общо 40 000 лева, представляваща осчетоводени по с/ка „601” разходи за реклама и услуги по договор.

В заключение, оспореният ревизионен акт е издаден в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗДДС, съобразен е с установените в ДОПК процесуални правила. Актът е законосъобразен и обоснован, постановен е от компетентен орган по приходите, в съответствие с изискванията за форма. Жалбата подлежи на отхвърляне, на заявените с нея основания, и претенцията на представителя на ответника за юрисконсултско възнаграждение се явява основателна. Дружеството – жалбоподател, предвид текста на изр. трето на чл. 161, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 742 лв. (седемстотин и четиридесет и два лева).

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против частта от издадения от орган по приходите при ТД на НАП – С. Ревизионен акт № [ЕГН]/27.06.2012 г., потвърдена с Решение № 17/07.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С..

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя И. Н. Г., да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 742 лв. (седемстотин и четиридесет и два лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: